

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 7(99)
1.07.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Перед Своім Вознесенням Христос дав останні настанови апостолам. У Євангелії від Марка 16:16 записані такі слова Ісуса: *«Хто увірує та охреститься – спасеться; а хто не увірує – осуджений буде»*. Якщо дослідити вчення Христа, то стає зрозумілим, що християнин – це не тільки той, хто вірує в Ісуса, але й живе так, як навчав Христос. Багато християн вважає, що їхня віра не обов'язково має проявлятися певним чином, достатньо вірити в Бога в душі. Але така віра не приносить ніякої користі людині, бо є безплідною. Ми живемо не лише в душі, але й у тілі. І саме через наше тіло проявляються ознаки нашого життя, нашої душі. Ми не можемо в душі робити життєво необхідні речі, наприклад, їсти чи працювати. Без їжі чи без сну неможливе наше фізичне існування. Так само і без віри неможливе наше духовне існування. Віра – це міст, через який нам відкривається доступ до Бога і вхід у вічне життя. Щоб перейти з одного берега на інший, ми йдемо по збудованому над річкою мосту. Щоб досягнути Бога і вічності, нам необхідно пройти мостом віри. Ми вирушаємо з берега тимчасового життя і маємо дійти до берега вічного життя. Якщо тільки стояти на мосту і дивитися на інший берег, ми ніколи там не опинимося. Тобто, віра – це дія, а не бездіяльне споглядання. Через віру ми отримуємо наше виправдання і стаємо на шлях примирення з Творцем.

Дуже детально тема взаємозалежності віри та діл християн розкрито у посланні апостола Якова у 2 розділі. Справа в тому, що для людей, які жили за Законом Мойсея, для досягнення праведності необхідно було суворо виконувати всі постанови Закону. Але коли виповнилася повнота часу, Бог послав у світ Свого Одродженого Сина, Який заплатив життям за гріхи всіх людей: як тих, що перебували під владою Закону, так і тих, що були без нього. У світ прийшла благодать Божого спасительства для всіх людей. З цього моменту праведність здобувається через віру в Христа, а не через виконання Закону. Тоді поставило питання: а навіщо робити якісь діла, якщо для спасіння достатньо лише віри? Так, згідно зі Словом Божим, ми спасаємось вірою. Христос казав: *«Оце є діло Боже, – щоб вірувати в Того, кого Він посплав»* (Ів.6:29). Але апостол Яків застерігає всіх християн, про небезпечність віри, що не проявляється через діла, називаючи таку віру мертвою:

«Яка користь, браття мої, коли хто каже, що віру має, та діл не має? Чи може віра спасти його? Коли ж брат або сестра нагі та не мають щоденного прожитку, а з вас хто-небудь скаже їм: «Ідіть з миром, грійтесь і годуйтеся», але не дасть їм потрібного для тіла, то яка з того користь? Так само й віра, коли діл не має, – мертва сама по собі».

Але скаже хто-небудь: «Ти маєш віру, а я діла маю. Покажи мені віру твою без діл твоїх, а я тобі покажу мою віру ділами моїми». Ти віруєш, що Бог один? Добре робиш! Але й демони також вірують і тремтять. Чи хочеш же зрозуміти, легковажна людино, що віра без діл мертва?» (Як.2:14-20)

У кінці розділу апостол робить важливий підсумок усім наведеним доказам: *«Так, як тіло без духа мерве, так і віра без діл – мертва»* (Як.2:26). Різниця

ла втаїтися, підійшла до Господа, впала перед ним і розказала всю правду про те, що з нею сталося. Ісус сказав їй: «Дочко, віра твоя спасла тебе! Йди в спокій і будь здорова від недуги твоєї.» На цьому прикладі ми бачимо, що після того, як хвора жінка почула про чудеса, які звершував Христос, зіцлюючи багатьох хворих, в її серці з'явився віра. Але для того, щоб отримати те, у що вона повірила, жінці потрібно було зробити діло віри: знайти Христа, підійти до Нього і доторкнутися

щоб пізнати Бога, пізнати правду Божу. Як можна мати мир з Богом? Як можна уникнути почуття відчуженості і страху в Божій присутності і отримати впевненість у тому, що я можу постати перед Всевишнім Творцем виправданим? Старий Заповіт стверджував: людина може досягнути близьких відносин з Богом, ретельно виконуючи все те, що викладено в Законі. Але Слово Боже каже, що ніхто з людей не був спроможний виконати весь Закон. Тоді людині взагалі неможливо отримати виправдання. Навіщо ж тоді Закон? Написано, що через Закон пізнається гріх, тобто, коли людина читає Закон, вона бачить свою гріховність. Але Закон не звільнив людей від гріхів. Саме тому і прийшов на землю Син Божий: *«А тепер, незалежно від Закону, правда Божжа явилась, засвідчена Законом і пророками, правда Божжа – через віру в Ісуса Христа усім і на всіх віруючих, бо нема різниці!»* (Рим.3:21,22). Ми не можемо заробити спасіння ніякими ділами, ми його отримуємо по Божій милості, по Його благодаті, як безоплатний дар. Діла Закону не дають виправдання, але мають бути діла віри. Христос є об'єктом нашої віри. Віра в Ісуса Христа – єдина умова, яку Бог вимагає для спасіння. *«Тому ми визнаємо, що людина оправдується вірою, без діл Закону.»* (Рим.3:28). Також Слово Боже вчить, що у вірі має бути зростання. Як це може бути? Адже вчора ми вірили, що Христос – Божий Син, наш Спаситель, сьогодні ми в це віруємо і завтра так само будемо вірити. Зростання у вірі – це щось інше. Це зростання нашої довіри Богу. Це коли Христос являється не просто Тим, у кого ми віруємо, а коли ми в усьому довіряємо Йому. Тоді ми без страху і сумніву будемо виконувати Його Слово, як би складно нам не було, бо ми переконані, що Бог нас не підведе, за Ним діло не стане. Ми виконуємо свою частину справи, а Бог – Свою. Це є нормальні взаємовідносини між людиною і її Творцем. Бог не вимагає від нас ніяких особливих обрядів чи обітниць, Він Сам зробив все необхідне для нашої спасіння.

Тому віра і діла дуже тісно пов'язані між собою. Так як справжня віра не може бути без діл, так і діла без віри нічого не варті. Коли Христос говорив учням про свій Другий Прихід, то наголосив: *«Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?»*...» (Лк.18:8). Це питання стосується кожної людини. Чи маєш ти віру Божу, віру, яку хоче бачити Господь на землі? Чи бачать в тобі віру інші люди? Про що свідчать твої діла і твоє життя? Зараз Бог дає сприятливий час, щоб оцінити своє життя, свою віру, покоритися Богу і йти Його шляхом, шляхом живої віри, яка приведе нас до вічного спасіння.

Павліна Снівак

ВІРА ЧИ ДІЛА?

між живою і мертвою вірою приблизно така ж, як і різниця між живою та мертвою людиною. Жива людина завжди виконує безліч дій, які очевидні як для неї самої, так і для оточення. Мертва людина вже нічого не може робити, вона повністю бездіяльна. Отак жива віра проявляється через певні діла, які робить людина. Мертва віра ніяк себе не проявляє, це так звана «віра в душі». У чотирьох Євангеліях часто цитується таке звернення Христа до людей, яких Він зіцлює: «Віра твоя спасла тебе!» Завдяки своїй вірі велика кількість людей отримувала фізичне оздоровлення. У 5 розділі Євангелії від Марка записана історія однієї жінки, яка дванадцять років страждала від хвороби, багато витерпіла від багатьох лікарів, витратила на них усе, що мала, але ніякого полегшення не одержала. Почувши про Ісуса, вона сказала в серці своєму: «Коли хоч до одежі Його приторкнусь, то одужаю!» Такою великою була її віра. Жінка підійшла між народом ззаду і доторкнулась до краю Ісусового одягу. Як тільки вона це зробила, то одразу відчула в тілі, що зіцлювалась від недуги. Але Ісус у той момент також відчув, що вийшла з Нього сила, і, звернувшись до народу, сказав: «Хто приторкнувся до Мене?» Зцілена жінка дуже злякалася, побачивши, що не змог-

ла Його одягу. Більше того, по своїй вірі жінка отримала силу Божу, яка враз перемогла хворобу. Якби жінка усього цього не зробила, то від її віри їй не було б ніякої користі – вона б так і залишилася хворою.

Аналогічно і в нашому житті практикується Божжа віра. Підставою для її появи є Слово Боже: віра від слухання, а слухання від Слова Божого. Тобто, коли ми чуємо чи читаємо Слово Боже, ми повинні прийняти його вірою, тоді лише ми зможемо його виконати. Наша віра проявиться саме під час виконання цього Слова. Отже, якщо ми віруємо по-справжньому, то підтвердженням цього буде виконання Слова, у яке ми віримо. Вірити в Бога і вірити Богу – абсолютно різні речі. Віра лише в існування Бога не має для нас ніякої користі. Апостол Павло називає її мертвою і порівнює із вірою демонів. Адже демони також вірять в Бога, навіть тремтять перед ним. Але вони Його вічні противники, бо не покораються Богу, а виконують волю диявола, їхнього володаря. Якщо ми, називаючи себе християнами, не читаємо Слова Божого, не знаємо вчення Ісуса Христа, то насправді в нас немає ніякої віри. Адже єдина підстава для виникнення віри – це Слово Христа.

Найвища мета життя полягає в тому,

Сьогодні ми поговоримо про відносини між пастухом та вівцями. Звісно, це не стаття про вівчарство, але на цьому прикладі ми можемо краще зрозуміти Бога. В свій час великий вождь і пастир Ізраїля, Мойсей, сорок років пас овець, щоб навчитися любити в терпінні та вести за собою два мільйони душ людських, які довірив йому Бог. Також свого часу могутній цар Давид був вправним пастухом овець, де він відточував свої вміння з силою Божою йти до кінця. Він не тікав від лева чи ведмедя, але боровся за кожну овечку, що допомогло йому в майбутньому так само сміливо перемогти велетня Голіафа, перед яким тремтів весь Ізраїль. Так чи інакше кожен, хто розумівся на відносинах між пастухом та вівцями, сам був слухняною овечкою для Бога та добрим пастирем для інших.

«Ісус сказав: *«Істинно кажу вам: хто заходить до овечого загону не через хвіртку, той злодій і грабіжник, бо він хоче покрасти овець. Хто ж йде через браму, той вівчар своєї отари. Сторож відчиняє йому ворота, а вівці слухаються його голосу. Він кличе кожну свою вівцю по імені і виводить їх із загону. Коли ж виведе, то йде попереду, а вівці йдуть слідом, бо знають його голос. Та ніколи вони не підуть за незнайомцем, швидше повтікають від нього, не знаючи його голосу».* Ісус розповів їм цю притчу, та ніхто не зрозумів, що Він казав. І знову Ісус мовив: *«Істинно кажу вам: Я і є ті ворота для овець. Всі ж, хто приходив до Мене – то злодії і грабіжники. Але вівці їх не слухалися. Я і є ті ворота, і якщо хтось увійде через Мене, то матиме спасіння. Він увійде і вийде, знайшовши те, що йому потрібно. Злодій приходиться, щоб грабувати, вбивати й руйнувати. Я ж прийшов, щоб люди мали життя і мали його в досталь. Я – добрий пастух. А добрий пастух і життя віддасть за овець. Наймит – то не пастух, і вівці не належать йому. Побачивши вовка, він кидає овець і тікає геть. Вовк нападає на отару, й вівці кидаються врозтіч. Наймит тікає, бо його просто наїняли, і йому однаково, що станеться з вівцями. Я – добрий пастух. Я знаю своїх овець, і вони знають Мене. Так само, як Отець знає Мене, а Я знаю*

ДОБРИЙ ПАСТИР

Отця Свого, і життя Своє Я віддам за овець. Я маю ще й інших овець, що не з цієї отари. І Я маю привести їх сюди, щоб вони чули голос Мій і стали єдиною отарою з одним пастухом» (Ів.10:1-16).

Якщо ви уважно прочитали даний уривок, то помітили, наскільки тісно пов'язані між собою пастух та вівці. В ті часи, коли пастух заганяв отару у загорожу, він буквально був для них хвірткою чи воротами. Він сівав в воротах, щоб кожна вівця залишалася на ніч в загоні, де жоден хижак не міг би їх скривдити. Пастух був для них єдиним поводителем та орієнтиром, виходом чи входом, без нього не відбувалося жодної справи. Для справжнього пастуха це не звичайна, прибуткова праця, це дещо більше – відчуття та розуміння серцем того, чого хочуть вівці. Він кличе кожну вівцю по імені, щоб таким чином вивести їх на просторі пасовиська. Він знає потреби і характер кожної особисто, завжди йде попереду, прокладаючи найкращий маршрут для пересування. Перш ніж вимагати чогось від інших, пастух

перший подає приклад для всіх. Тут немає місця дратуванню, крику, обману та байдужості, тут панує суцільна довіра та любов. В свою чергу вівці добре знають свого пастуха і йдуть за ним, тому що відчують його любов та піклування. Вони можуть довіряти йому і розраховувати на отримання від пастуха вчасної допомоги. Пастух же зі своєї сторони не жалкує ні сили, ні здоров'я задля безпеки та добробуту кожної овечки. *«Якщо хтось із вас має сто овець, і одна з них відіб'ється від отари, чи не залишить він решту дев'яносто дев'ять на вигоні і шукатиме одну заблудлу, аж доки не знайде її? А як знайде, то радісно візьме на плечі й понесе додому. І прийшовши додому, покличе друзів і сусідів і скаже їм: „Порадійте разом зі мною: адже я знайшов мою заблудлу вівцю!“* Повірте, так само й на Небі більше буде втіхи з одного грішника, який розкається, ніж із дев'яноста дев'яти праведників, котрим немає потреби каятися» (Лук.15:4-7).

В нашому житті є щонайменше три типи людей: злодії та грабіжники,

ки, наймити та пастухи. Злодії та грабіжники мають на меті оставити вас ні з чим, відібрати у вас все те добре, що маєте. Вони руйнують ваше життя, кар'єру, сімейні та дружні відносини. Що саме цікаве, вони ніколи не приходять з відкритими намірами через ворота серця, але завжди пробігаються таємно через загорожу, приховуючи свої злі наміри. Це шахраї, що намагаються переконати вас в добрих намірах та заволодіти вашим серцем і життям, тому, якщо ви не знаєте свого пастуха, ви станете легкою здобиччю хижаків. Інший тип людей – це наймити, які з вами, поки все добре, а коли приходиться горе – попросту зникають з вашого життя, тому що не готові боротися за вас. Вони з вами заради гнучної користі, насправді їм не потрібні ви, а лише те, що у вас є. Та останній тип людини, який можна віднести і до Бога, це добрий пастух, який покладає життя за овець своїх. Ретельно поміркуйте: хто з вашого оточення міг би віддати своє життя за вас? Хто любить вас настільки, що готовий боротися за вас до кінця, тому що ви є дорогі в його очах? Звісно, сьогодні складно знайти таких людей, та не хвилюйтеся з цього приводу: є один Пастух, Який цінує вас та любить понад усе! Це Сам Ісус, Який каже за Себе: *«Я – добрий пастух. А добрий пастух і життя віддасть за овець».*

Багато людей помирають не своєю смертю через війну чи інші обставини, але одиниці тих, хто самовіддано та добровільно віддав би життя за інших людей. Ісус це зробив, полюбивши всіх людей, та більше того, смертю Своєю Він дарує нам нове святе життя та нові можливості в Ньому. Він приносить надію серед безнадії, світле майбутнє серед темряви гріха і зла, любов та вірність серед підступу і зради, захист та безпеку від усіх викликів сьогодення. Ісус є той Пастир, що ніколи не залишає своїх на полі бою, ніколи не кидає серед важких обставин, Він бореться за наші душі до останнього. Він найкращий Друг та Поводир, Якому можна довірити все, починаючи з найменших дрібниць. Наше життя в Його надійних руках! Бажаю кожному стати Його вірною овечкою!

Костянтин Скобелев

А У ВАС И ВОЛОСЫ НА ГОЛОВЕ ВСЕ СОЧТЕННЫ. ИТАК, НЕ БОЙТЕСЬ (ЛК. 12:7)

Сколько прожил, ни разу не встретил человека, который бы знал число волос на своей голове. И не могу себе представить вероятность такого. Даже совсем облысевшие люди на краях своей головы имеют столько волос, что счесть их не представляется возможным. Что имел в виду Иисус Христос, делая такое странное заявление? Не имел ли Он намерения убедить слушателей, что забота Отца Небесного о каждом Своим дитяти намного превосходит человеческие возможности? Хотя я не сомневаюсь и в том, что Бог знает и количество волос на голове каждого. Но, говоря это, Христос, хочет помочь уверовавшим освободиться от природного и естественного беспокойства за себя, за свою семью; от беспокойства о завтрашнем дне.

Господь желает видеть своих детей не поработанными страхами и переживаниями, но пребывающими в Его свободе и победе. Он знает, что человек, боящийся за свое благополучие, не может отобразить Христа в своей жизни. Духовная радость и свобода несовместимы с человеческим страхом, который является результатом недоверия своей жизни Богу. Рассмотрим некоторые причины, почему христиане, которые должны иметь полное спокойствие о завтрашнем дне, бывают взволнованными и обеспокоенными.

1. Причиной тому может быть отсутствие веры в то, что все под контролем Божьим.

Но Библия говорит:

Плач. 3:37 – «Кто это говорит: «и то бывает, чему Господь не повелел быть»? Не от уст ли Всевышнего про-

исходит бедствие и благополучие?»

Рим. 8:28 – «Притом знаем, что любящим Бога, призванным по [Его] изволению, все содействует ко благу.»

Евр. 11:6 – «А без веры угодить Богу невозможно...»

2. Наличие греха, разделяющего человека с Богом.

Одной из самых распространенных причин присутствия беспокойства, тревог есть наличие у человека нераскаянного греха. Ведь наш Господь есть Бог мира, и соединенный с Ним человек будет наполнен сердечным миром. Для того, чтобы восстановить свои отношения с Богом, нужно осознать свой грех и покаяться.

Ис. 59:1-2 – «Вот, рука Господа не сократилась на то, чтобы спасти, и ухо Его не отяжелело для того, чтобы слышать. Но беззакония ваши произвели разделение между вами и Богом вашим, и грехи ваши отвергают лице [Его] от вас, чтобы не слышать.»

Ин. 9:31 – «Но мы знаем, что грешников Бог не слушает, но кто чтит Бога и творит волю Его, того слушает.»

3. Недостаток самоотверженности.

Когда у человека преобладает желание, чтобы его жизнь направлялась соответственно его собственным желаниям и планам, такой человек не сможет быть спокойным за свое будущее, так как оно в таком случае находится не в Господних руках, но «в его собственных». Плотской человек может быть спокойным, когда все, что ему кажется, под его контролем. Для того, чтобы заглушить возникающую тревогу в сво-

ем сознании, он вынужден переосмысливать свое будущее и успокаивать себя тем, что все будет так, как он предполагает. Но когда так не случается, то его оставляет самообладание.

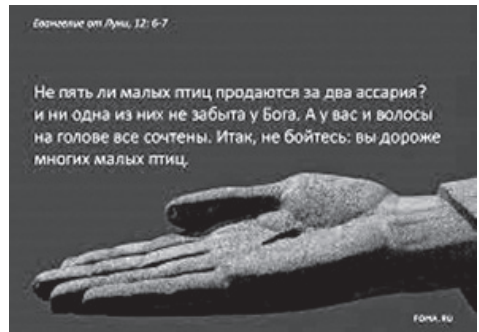
Отвергнувший себя и свою волю, христианин оказывается в несравнимом преимуществе. Если он ищет Царства Божьего и правды Его, то воля Божья непременно исполнится в его жизни. (Мф. 6:33) А она ведь самая лучшая! Действительно, у самоотверженного человека есть основание для спокойствия. Итак, позволим Ему беспокоиться о нас, решать наши проблемы, а нашим делом остается – неизменно исполнять Его волю. Если мы будем находиться в таких взаимоотношениях с Богом, то нам будет гораздо легче и спокойнее.

Лк. 12:6-7 – «Не пять ли малых птиц продаются за два ассария? и ни одна из них не забыта у Бога. А у вас и волосы на голове все сочтены. Итак, не бойтесь: вы дороже многих малых птиц»

Мар. 8:34-35 – «И, подозвав народ с учениками Своими, сказал им: кто хочет идти за Мною, отвергнись себя и возьми крест свой и следуй за Мною; ибо, кто хочет душу свою сберечь, тот потеряет ее; а кто потеряет душу свою ради Меня и Евангелия, тот сбережет ее.»

4. Отсутствие контроля в разуме и чувствах.

Христианин, у которого сердце не наполнено библейскими рассуждениями и который не заботится иметь Бога в разуме, будет марионеткой в дьявольских руках, управляемый мыслями и чувствами. Чувства как зако-

номерная реакция на мысли будут поднимать его до небес и опускать в пучины безнадежной депрессии.

Лк. 21:36 – «*итак бодрствуйте на всякое время и молитесь, да сподобитесь избежать всех сих будущих [бедствий] и предстать пред Сына Человеческого.*»

1 Пет. 5:8 – «Трезвитесь, бодрствуйте, потому что противник ваш диавол ходит, как рыкающий лев, ища, кого поглотить.»

Пс. 118:11 – «*В сердце моем сокрыл я слово Твое, чтобы не грешить пред Тобою.*»

Поэтому воспользуемся дарованной нам возможностью – управлять своими мыслями.

Притч. 2:1-5 – «Сын мой! если ты... наклонишь сердце твое к размышлению... то... найдешь познание о Боге.»

Притч. 23:19 – «Слушай, сын мой, и будь мудр, и направляй сердце твое на прямой путь.»

И закончить рассуждение на эту тему хочется словами Священного Писания:

Флп. 4:6-7 – «*Не заботьтесь ни о чем, но всегда в молитве и прошении с благодарением открывайте свои желания пред Богом, – и мир Божий, который превыше всякого ума, соблюдет сердце ваше и помышления ваши во Христе Иисусе.*»

Александр Борисенко.

ПРОПАВШУЮ НАЙТИ...

*«Ибо Сын Человеческий пришёл
взыскать и спасти погибшее.»
(Евангелие от Матфея, 18:11)*

Все овцы собраны, давно стемнело...
Какой был трудный день!
Пастух устал.
Последнее закончить нужно дело:
И взглядом он своих овец считал.

Одна... шестая... десять...
двадцать... тридцать...
Уже до сотни счёт дошел почти.
Недостаёт овцы, не мог он сбиться!
И за пропавшей надо в ночь идти.

Нелепым показалось бы кому-то:
Пастух забыл из-за овцы про сон...
Подумаешь, одна:
нашлась бы утром!
И не нашлась бы – невелик урон.

А он пошёл искать
походкой быстрой.
Усталость отогнал, найти хотел!
Кто днём шагал тропой каменистой,
Представит: как идти там в темноте.

Пугали пастуха ночные звуки...
Не поворачивал пастух назад!
И натыкались на кустарник руки,
И всматривались в темноту глаза.

Овцы не видно, он терял надежду...
В последний раз к обрыву подошёл.
Но вот, в кустах – как белая одежда...
И закричал пастух: «Нашёл, нашёл!»

Раздвинул ветви сильными руками:
«Да как же ты жива осталась тут?»
А из-под ног
в обрыв катились камни...
И взял овечку на руки пастух.

Прижал, испуганную,
к сердцу близко,
Понёс домой и по дороге – пел!
Пусть кто-то скажет:
«Сколько было риска!»
А он – пропавшую найти сумел.

Все сто овец теперь на месте были!
И сном спокойным
мог заснуть пастух.
Светало... Облака по небу плыли...
Так пролетела ночь...
Костёр потух...

И снова наступил
день шумный, трудный,
И овцы шли за пастухом своим.
А та овечка найденная – чудо! –
До вечера шагала рядом с ним.

И снова вёл пастух счёт
в час закатный:
Одна, вторая, десять, сорок... сто!
Не нужно было в ночь идти куда-то –
Не потерялся из овец никто.

Но Пастырь есть другой,
и есть другое стадо:
Я называю Пастырем своим Христа.
Как хорошо идти всегда
с Иисусом рядом,
Не уходит в опасные места!

Как хорошо во всём
Иисусу быть послушной
И знать: Его рука хранит
меня от зла.
Когда-то добрый Пастырь
и мою спас душу –
Потерянной овцою я была!

Одна стояла над обрывом
страшной ночью...
А руки Пастыря меня тогда нашли!
И спасена душа,
и одного лишь хочет:
Быть с Иисусом рядом, не вдали.
Любовь Васенина

ГОСПОДЬ ЗЦІЛИВ МЕНЕ ВІД ВІЛ-ІНФЕКЦІЇ!

*Народився я в Тернополі
в робітничій сім'ї. Навчався
в школі з фізико-математич-
ним ухилом. З першого класу
почав займатися спортивною
гімнастикою, в якій досягнув
непоганих результатів. Після
закінчення школи вчився в учи-
лищі, а замість служби в ар-
мії – потрапив в інше місце...*

Ніщо тоді не віщувало небезпеки. Я любив компанії, тому часто зустрічався з друзями, серед яких було багато спортсменів. У той час усе місто було поділене на райони між певними групами. Моя компанія належала до Східного. Часто поміж такими районними угрупованнями виникали конфлікти, тривала боротьба за першість та авторитет у місті. Коли я розпочав навчання в училищі, то подружився там із хлопцями, які вживали наркотики, проте сам більше ніж рік не мав жодного бажання їх пробувати, хоча мені неодноразово пропонували. Уже тоді мій старший брат два роки коловся. Мені доводилося постійно спілкуватися з людьми, які вживали наркотики. І от настав такий момент, коли я сам зацікавився настільки, що захотів і собі їх спробувати. У нашому середовищі це вважалося круто, бо не кожен міг собі таке дозволити.

Тоді до наркоманів ставилися з страхом, але не з огидою. У ті часи явище наркоманії було чимось новим, ще незнайомим. Я вперше спробував дозу з цікавості, а згодом це переросло в наркотичну залежність. Поступово я почав приносити людям, які мене любили, страждання і біль. Це в першу чергу стосувалося моїх рідних. Через мою пристрасть до наркотиків деякі друзі відвернулися від мене повністю, а інші трималися на відстані. Люди перестали мені довіряти через те, що я почав красти, обманювати і займатися шахрайством задля того, щоб роздобути гроші на дозу. Це закінчилося тим, що у двадцятидвохрічному віці я потрапив у тюрму. Перебуваючи перший раз в ув'язненні, я так нічого і не усвідомив, і нічого не захотів змінювати в своєму житті. Тому, коли звільнився, то знову повернувся в те ж товариство наркоманів і злодіїв. Не пробувши на волі навіть року, я знову потрапив у тюрму, на цей раз суворого режиму. Тут мені довелося зустрітися з усіма реаліями тюремного життя, особливо тоді, коли захворів на туберкульоз і хворобу шлунка. Вийшовши на волю, я знову опинився в тому ж болоті з тією тільки різницею, що придбав собі цілий букет хвороб та болячок. Перебуваючи в наркотичному рабстві, я не замислювався над тим, як із нього вийти, мені здавалося, що це замкнене коло без жодної надії на зміни. Коли ж приходило якесь прозріння, думки про те, що так більше неможливо жити, що в будь-який момент може настати кінець, адже багато моїх знайомих уже помирали від передозування, від хвороб або пропали безвісті, тоді ворог підкидав гроші і малював нездійсненні мрії. Час минав, але тривала залежність від наркотиків, тривав жах та відчуття приреченості. Мене переслідував страх перед владою, перед завтрашнім днем, перед тим, що на ранок не буде дози. У такій ситуації людина стає подібною до загнаної тварини, постійно перебуваючи в полоні рабства та безнадії.

У тридцять років я в черговий раз потрапив у в'язницю, узявши на себе кримінальну справу свого старшого брата. Навесні, якраз перед судовим засіданням, померла моя мати. А через кілька днів після похорону я опинився на лаві підсудних – і знову тюрма...

У СІЗО міста Чорткова в медичній частині в мене взяли кров на аналіз. Через деякий час мене відправили на зону і тут знову чомусь викликали до медиків. Вони дали бланк, на якому було видруковано, що мені категорично забороняється: голитися одним станком, «бити» наколки, колотися

однією голкою з іншими людьми, а також мати статеві стосунки і т.п. У випадку порушення цього наказу я повинен був понести кримінальну відповідальність. Це був ніби грім з ясного неба! Мене поставили перед жахливим фактом: я – ВІЛ-інфікований! Коли збагнув, що відбувається, мені стало по-справжньому страшно. Я був шокований і тільки поступово почав усвідомлювати, що ніколи не зможу мати сім'ї, дітей. Це для мене був ніби контрольний постріл у висок. До того ж саме в цей час помер від наркотиків мій старший брат. Мені тоді довелося зазнати найважчого удару в моєму житті: у мене повністю опустилися руки, життя втратило будь-який сенс. Про те, що я хворий, нікому не розказував. Я замкнувся в собі, став жити, як самотній вовк. Вийшовши в черговий раз на волю, я не знав, куди мені йти, що мені робити. Удома мене ніхто не чекав: батько пропадав від горілки. У мої тридцять один рік я був нікому не потрібний!

У селі Красне, де я мав зробити переїздку на електропоїзд до Тернополя, потрібно було чекати годин шість і, не знаючи що робити, я купив спиртне. Під палючим сонцем швидко сп'янів, горілка тільки підсилювала мою депресію, і я в алкогольному дурмані хотів покінчити своє життя... Прийшов до тям тільки в реанімації.

Повернувшись після лікарні додому, я трохи заспокоївся, почав працювати. І хоча в керівництві знали, що я колишній зек, однак зробили мені крок назустріч і допомогли влаштуватися на цьому підприємстві. У моєму житті все ніби почало налагоджуватися: хороша зарплата, повага співробітників. Але недарма говорять, що святе місце пустим не буває. Мою пустоту на цей раз заповнив алкоголь. Спочатку я випивав по «сто» з робітниками, потім уже сам, а далі – знову рабство! І коли усвідомив, що це знову повна залежність, то потішив себе думкою: «Нічого страшного, кинув наркотики, кину і алкоголь». Коли ж я спробував так зробити, тобто різко перестав пити, то відчув тоді, що таке справжній кошмар! Три дні і три ночі я абсолютно не спав, мене усього трясло від алкогольної залежності та страху, тіло все горіло і якось неприємно свербіло. Я думав, що не виживу. І коли на другий день я почав чути голоси та бачити різні речі, яких насправді не було, то пригадав, що в таких випадках треба похмелитися, щоб не було алкогольної епілепсії. Але мені це вже не допомогло і не вивело з цього стану. Я чув якісь голоси, сперечався з людьми, з якими колись сидів, щось їм доводив, а вони мені. І коли ця суперечка із самим собою в моїй голові досягла апогею, я вхопив із прилавка в магазині ніж, щоб розквитатися з тими, які сперечалися зі мною. Я стояв у магазині із ножом у руці (на очах шокованих продавців), оглядаючись – де ж мої вороги? Але нікого не було, тільки ворожі голоси билися в моїй голові... Думуючи, що захищаюсь, я вдарив себе ножом нижче від серця!

Я прийшов до тям в реанімації. Цей випадок змусив мене пригальмувати. Деякий час я не пив. І коли мене знову почало затягувати в рабство алкоголізму, у мою свідомість нарешті прийшло розуміння: я так довго не протягну, потрібно щось остаточно змінити.

Я неодноразово чув від своєї матері про Бога, багато разів був на зібраннях. Мама постійно молилася за мене. Думаю, що її молитви багато разів відвертали від

мене смерть. Я захотів змінити своє життя, бо усвідомив, що опинився на самісінькому дні. Не можу сказати, що я шукав Бога, швидше за все це Він мене знайшов, хоча тоді я цього ще не розумів. Коли я прийшов у центр реабілітації церкви «Любов і зцілення», то залишився там. Перебуваючи в центрі, одразу ж кинув пити, курити і говорити погані слова, став людиною, яка веде здоровий спосіб життя. Як говориться, був «культурним» грішником. Але настав такий момент, коли я збагнув, що зі мною щось не так. Я почав роздумувати про те, який я великий грішник, і що Господь ніколи не зможе простити мене. І хоч я дуже гарно молився і читав багато літератури – усе це здавалося мені «сухим», несправжнім. Як тільки я в цьому переконався, то почав виходити за межі центру в поле, де кликав до Бога, співав і молився. Потім почав постигти одну, дві, три доби і більше. Пив тільки воду і продовжував читати Слово Боже та молитися. Одного прекрасного дня, коли ми з братами перебували в молитві згоди, мене ніби накрило згорі із дивним шумом. Я отримав від Господа очищення та хрещення Духом Святим. Гріховний бар'єр розділення впав! Ця радість не давала мені спати, хотілося співати та молитися. Я навіть став помічати яскраві кольори природи, а через деякий час зауважив, що мене перестали турбувати хворі легені та шлунок. Дякуючи Богу, я отримав зцілення! Але мене продовжувала хвилювати думка про ВІЛ-інфекцію...

Після реабілітації я почав служити Господу: проповідував Євангелію, молився за хворих, служив у центрі. Коли святкували 15-річчя від дня заснування нашої церкви, я дивився на щасливих одружених людей і думав: «Невже я так і залишусь самотнім? Невже ворог зможе маніпулювати моєю хворобою?» Саме тоді я вирішив молитися за зцілення від ВІЛ. Я запитував себе: «Хіба Господь, Який витягнув мене з такої руїни, не оздоровить мене?» – хоча був переконаний: як би далі не склалося моє життя, я завжди буду служити Ісусу Христу – Сину Божому!

Коли прийшов здавати аналізи, лікар мене запитала, чи я вже колись перевірявся на ВІЛ? Я відповів, що в 2004 році мене поставили на облік як ВІЛ-інфікованого. Жінка здивувалася: „То навіщо вам потрібно здавати аналізи повторно?» Я відповів їй: «Невже ж Христос, Який зцілив мене від туберкульозу і хвороби шлунка, не може зцілити від ВІЛ?» «Ну, це ваше право, ви можете так думати», – з недовірою в голосі промовила лікар. Я здав аналізи і одразу ж взяв піст, прохаючи в Господа Бога повного зцілення. Дванадцять днів я нічого не їв, перебував у Слові, молився і продовжував служити. Через чотири дні я вже почав дякувати Богові, прийшла впевненість, що Господь почув моє прохання. Мені потрібно було чекати ще п'ятнадцять днів на результат аналізів. І коли я прийшов, медсестра, взявши мій бланк, повідомила мене: «У вас негативний результат». «Що це означає?» – запитав я. «Ви здорові!» – була відповідь. Я тут же почав дякувати Богові. Коли ми зайшли до лікаря, вона, шокована, вийшла мені назустріч із-за столу. Я не переставав, не перестаю і ніколи не перестану славити Бога, бо Він достойний нашої хвали! Христос узяв усі наші гріхи, прокляття, хвороби, немочі і возніс їх на хрест, перемігши наміри сатани. Його ранами ми уздоровилися. Помираючи на хресті, Син Божий проголосив: «Звершилось!» – тим самим завершивши план спасіння, зцілення і звільнення. Кожному з нас залишилося вірою прийняти це в своє серце і, упокорившись, припасти до ніг Ісуса Христа та віддати Йому своє життя повністю, даючи Господу змогу діяти і жити в кожному із нас. Відкрийтесь для Нього і ви!

*Борис Фени,
м. Тернопіль, церква
«Любов і зцілення»
Матеріал взятий з інтернет-сайту
церкви «Любов і зцілення»).*

«НЕ ЗАБУВАЙТЕ ГОСТИННОСТІ, БО ЗАВДЯКИ ЇЙ ДЕЯКІ, НЕ ВІДАЮЧИ, ГОСТИННО ПРИЙНЯЛИ АНГЕЛІВ.»

(Євреїв 13:2)

Якби мене сьогодні запитали – який вірш з Біблії я нагадую собі найчастіше, то відповіла б, що останнім часом це Євреїв 13:2... Ми ніколи не знаємо хто є Божим ангелом і коли саме він трапляється на нашому життєвому шляху...

Наше життя сповнене таємниць, пригод, різноманітних подій, і воно саме не складається «якимось чином», але проживається відповідно до прийнятих нами рішень, вчинених дій, прикладених зусиль. Нічого не робиться «просто так». Не буває людини яка просто так має багато грошей, дороге авто або «свою щасливу вдачу дістати все безкоштовно». На все є свої причини, і все, що ми отримуємо, потребує певних навичок, аби його втримати, примножити, зберегти. Цікаво, що дослідження показали: ті люди, які «просто так» отримали мільйон в лотерею, у більшості випадків не вміють раціонально використати гроші і за деякий час повертаються приблизно в таке саме матеріальне становище, в якому були до виграшу.

Життя є реалізацією наших власних переконань, поглядів, ідей. Воно є сукупністю наших рішень, відображенням нашого ставлення до світу. Його цінність – у вмінні бути щасливим. Його найкращий прояв – перебувати в гармонії з собою і Творцем.

Життя – це дорога. Йдучи по дорозі, ми зустрічаємо інших людей. Вони перетинаються з нами, в них

свої дороги. Йдучи по дорозі, ми зустрічаємо ангелів і Бога... Та чи завжди розпізнаємо їх?

Один мій знайомий сказав про вірш Євреїв 13:2 таке: «Цей вірш – як квиток до раю, звичайно, для тих, хто приймає жертву Христа і спасіння в Ньому», а інший додав: «Ангел Господній приходить в ті моменти, коли ми найменше того очікуємо. І саме в тих ситуаціях, коли ми могли б допомогти або щось зробити доброго, ми досліджуємо себе з середини – чи ми є мертві чи живі в Христі, відповідно до того, як вдіяли, як діємо зазвичай». А в Святому Письмі сказано «Адже як тіло без духа мертве, так і віра без діл – мертва» (Якова 2:26), отже діла не для підтвердження віри, але вони є її наслідком. Не з примусу чи страху вони робляться, але є плодами віри. Щирої і чистої віри достатньо для спасіння. І знати як «правильно вірити» та чинити «діла» заради спасіння недостатньо. Бо знання інформації не є її використанням на практиці.

брим поштовхом для праці над собою і над своїм серцем.

Напевно, у кожного з вас є людина, про яку ви точно скажете: «Вона хороша», вам не треба буде довго роздумувати, аби знайти її позитивні сторони, ви зробите це легко, невимушено. І навпаки, ви точно знаєте когось, з ким краще не мати жодної справи.

Людина, що любить Бога не може служити одночасно і дияволу. Людина, що любить Бога, перебуває у світлі, і світло, що вона випромінює, є сильнішим за темряву. Людина, що любить Бога, знає, що Бог живе в ній. Що те, що відбується з нею, вона пройде не сама, але зі своїм Небесним Батьком. Людина, що любить Бога, є відкритою і гостинною.

Як можна зустріти Бога чи ангела на нашому шляху? У Євангелії від Матвія 25: 31–46 йдеться про суд Божий. Ісус розділить людей праворуч і ліворуч себе, і тих, що праворуч, запросить до Царства Небесного. І скаже такі слова: «Істинно кажу вам: усе,

що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили» (Мат 25:40). А в Псалмі 82:6 сказано: «Кажу Я: «Так, ви – боги, ви всі Всевишнього сини». Зустрічаючи людей, ми зустрічаємо Бога. Усе, що ми робимо для людей, ми робимо для Бога, і навпаки, те чого ми не робимо для людей, ми не робимо для Бога: «Тоді озвуться і ті (що ліворуч), кажучи: Господи, коли ми бачили Тебе голодним або спраглим, чужинцем або нагим, недужим або в тюрмі, і Тобі не послужили? А Він відповість їм: Істинно кажу вам: те, чого ви не зробили одному з моїх братів найменших – мені також ви того не зробили. І підуть ті на вічну кару, а праведники – на життя вічне.» (Мат. 25:44–46).

Про ангелів з Біблії ми знаємо те, що вони славлять Бога і поклоняються Йому. А ще те, що Господь своїм ангелам наказує служити і опікуватися Його дітьми: «Бо ангелам своїм він повелить про тебе, щоб берегли тебе на всіх твоїх дорогах». (Пс. 91, 11). Ангели перебувають з нами, точніше – обереігають нас на нашій дорозі життя. Чи ми їх побачимо так, як бачимо інших людей? Можливо, адже у Біблії є безліч прикладів, коли ангели появлялися перед людьми в неочікувані для них моменти. Чи завжди було зрозуміло людям, що перед ними появилася ангел? Ні. У посланні до Євреїв 13:2 сказано: «...не відаючи, гостинно прийняли ангелів» – простою мовою це означає, що якщо ми чинимо щось добре тільки заради власної вигоди, то не маємо віри. Вона в нас відсутня. Віра є практикою в дії. Наші дії корінням сягають в глибину серця, з нього походять вони і в потрібний момент проявляються. Отож пам'ятаймо: ми можемо зустріти ангела на нашому життєвому шляху, ми можемо зустріти Бога, коли цього не очікуємо, коли думаємо, що перед нами просто людина, така ж сама, як ми. Давайте мати до кожного таке ставлення, щоб поводитися якнайкраще з нашої сторони.

Оксана Нестеренко

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх – смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія КВ № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2120705
Наклад: 2000 примірників.

